

(1923 - 2016)

MUZAFFER ERDEM

MUZAFFER ERDEM Ağabey, 1923 Denizli/Acıpayam doğumludur. Hava astsubaylığından emekli olmuştur. Üstad Hazretlerini ilk defa 1952 senesinde Barla'da ziyaret etmiştir. Daha sonraları, bilhassa Eskişehir'de defalarca ziyaretlerde bulunmuştur. Muzaffer ağabey çok uzun bir süredir İzmir'de ikamet ediyor.

Muzaffer Erdem ağabeyi tanımayı ve uzun seneler yakınında bulunmayı kendim için bir şans olarak görüyorum, bunun için de Allah'a şükrediyorum Kendilerinin hal ve tavırlarından, Üstad'ımızın meslek ve meşrebini anlamam konusunda çok istifade ettiğimi biliyorum.

Muzaffer Ağabey okuduğu veya konuştuğu zaman, gürlü sesiyle hitap ettiği cemaatte bir heyecan, bir dalgalanma meydana gelir. Az konuşur, fakat konuştuğu zaman da kendisini pürdikkat dinletir. Ders okuduğunda, ekseriya Sözlere'nin en başındaki "Ey kardeş! Benden birkaç nasihat istedin. Sen bir asker olduğun için askerlik temsilatıyla, sekiz hikâyecik ile birkaç nasihati nefsimle beraber dinle..." kısmından başlar. Gençliğinde bir başka kahraman "Muzaffer" ile (Arslan) beraber kasaba kasaba risale taşıdıklarını da biliyoruz.

İşte kendilerinden dinlediğim, video olarak kaydettiğim ve ricam üzerine kendi el yazıları ile defterime yazıp verdiği hatıralardan bazıları:

AĞABEYLER O KADAR YOKLUK İÇİNDEYDİ Kİ...

"Önceleri yine bir asker olan Ali Demirel'in verdiği Eşref Edip'in Tarihçe-i Hayat'ını okumuştum. Hv. Astsubay Ali Demirel, Hz. Astsubay Ömer Halıcı (Sabri Halıcı ağabeyin oğlu, şehit pilot) ve Hv. Astsubay Yaşar Seçkin'le beraber risaleleri okurduk. Üstad'ı ziyarete karar verdim. Muhtemelen 1954 yılı idi, Ramazan ayı içindeydik... O sırada Üstad, Barla'da idi. Önce Isparta'ya gittim. Fakat çok ziyaretçi olduğundan Üstad rahatsız oluyordu, ağabeyler de götürmek istemiyorlardı. Artık ümidimi kesmiş olarak geri dönerken Ceylan Ağabey peşimden geldi, 'Seni Üstad'a götüreceğim' dedi.

"Barla'ya vardığımızda Zübeyir, Tahiri, Sungur ağabeyler oradaydı. İftarı yolda açmıştık. Mübarek ellerinden öptüm. Anamı babamı sordu. Ben Üstad'ı resmî elbiselerle ziyaret ediyordum. Ağabeylerin yemeği dikkatimi çekmişti. Zübeyir Ağabey fasulye pişirmiş. Fakat fasulyeler suyun içinde zor bulunuyordu; bazen kaşığa giriyor, bazen de sırf su içiliyordu. O kadar yokluk içindeydi ağabeyler... Şimdiki halimize bakıp israf etmemek lazım! Üstad yoğurtlu pirinç yemeğini, 'Bunu misafire verin' diye verdi. Teravih namazını ve sabah namazını dershanenin bitişiğindeki Yokuşbaşı Mescidi'nde Üstad'ın arkasında kıldık. Üstad, 'Kardaşımın yol parası yoksa benim hesabıma bir taksi tutun' dedi. Ben öğlen namazını da Üstad'ın arkasında kılmak istiyordum. Ceylan Ağabeye söyledim. Üstad benim gitmediğimi görünce, 'Misafir niye gitmedi?' diye sordu. Ceylan Ağabey de arzumı söyledi. Üstad'ın arkasında tekrar namaz kılmak nasip oldu...

"Daha sonraları Üstad Hazretlerini Isparta ve Eskişehir'e gelişlerinde defalarca ziyaret ettim. Yıldız Oteli'nde ve Abdülvahit Tabakçı'nın evinde kalıyordu. Biz de ziyaret ediyorduk. Bize, 'Seni Zübeyir, Tahiri, Sungur, Bayram, Ceylan, Hüsnü... gibi kabul ediyorum' derdi. Ben şimdi bu ağabeylerin isimlerini saymasımın sırrımı, 'Onlara tâbi olun' manasında olduğunu anlıyorum...

HASLARIN HAYATI, RİSALE-İ NUR'A AİTTİR

"Bir keresinde Üstad bana, İnebolulu Selahattin Çelebi'nin evliliğini sordu. Selahattin Ağabey o sıralarda Konya'daymış ve Konyalı Sabri Halıcı ağabeyin kerimesiyle evlenmiş. Fakat evlilik problemlili oluyor ve boşanma noktasına geliyor... İşte Üstad, benden bunu soruyordu. Benim bu hususta malumatım yoktu.

"Üstad Hazretleri, talebelerinin her haliyle ilgileniyordu. Emirdağ Lâhikası'ndaki mektup, bu evliliğe bakar:

'Selahattin, hususî, kendine ait bir meseleyi soruyor.

“Dünya, hayat-ı içtimaiyeye bağlanmak istiyor. Madem o haslar içindedir, kat’iyen Risale-i Nur’un hizmetine zararı varsa, girmeyecek. Eğer bilse ki, o refika-i hayatını bazı has kardeşlerimiz gibi Risale-i Nur’un hizmetinde yardımcı olarak çalıştırsa, o hayata girebilir. Çünkü hasların hayatı, Risale-i Nur’a aittir ve şahs-ı manevîsini temsil eden şakirtlerinin tensibiyle kayıt altına girebilir. Peder ve validesinin reyleri de varsa, inşaallah zararı olmaz.” (Emirdağ Lâhikası-I, 80)

ORDUYLA 50 SENEDİR ALÂKADARIM

“Eskişehir’de Abdülvahit Tabakçı’nın evinden çıkarken Üstad’a merdivenlerde yetiştim. Yine resmî kıyafetim vardı. Sırtımı sıvazlayıp, ‘Kardeşim! Ben 50 senedir orduyla alâkadarım...’ diyerek orduya iltifatlarda bulundu.

“Ömer Halıcı, Sabri Halıcı ağabeyin oğluydu. Başarılı bir pilottu. Sonradan çok iyi bir Nur talebesi oldu... Bir gün filo kumandanı olarak Manyas Gölü üzerinde uçarken uçağı düşüyor ve şehit oluyor. O sırada Emirdağ Lâhikası’nda anlatılan Barla Gölü’ndeki kayığın batma hadisesi oluyor. Üstad’ın kayığı batmak üzereyken kurtuluyorlar. Sahile çıktıklarında ateş yakıp, Üstad’ı kurularlarken bu şahadet haberi geliyor. Üstad o zaman, ‘Ömer benim yerime şehit oldu!’ diyor.

“Aziz kardeşlerim! Bu defa motorlu kayak içinde Eğridir’den Barla’ya giderken denizin dehşetli, emsalsiz fırtınası, leyle-i kadirdeki dehşetli hastalık gibi, zahmet noktasını kaldırıp, büyük bir rahmete vesile olduğunuzu sizlere müjde veriyorum! Altı arkadaşla beraber şehit olmak, yedi ihtimalden altı ihtimalle deniz bize geniş bir kabir olmak için zemin hazırlandı... Said Nursî’ (Emirdağ Lâhikası-II, 198)

KİTAP HEDİYE EDİLİRKEN HASSAS DAVRANILMALI

“İnsanlara ve sevdiklerimize Risale-i Nurları hediye ederken çok hassas davranılmalı. Çünkü insanlar parasını vermedikleri şeylerin kıymetini bilemeyebiliyor. Bu hususla alâkalı bizzat yaşayanlardan dinlediğim bir hatıra:

“Nazilli’den rahmetli Mustafa Öztürk, köylere, kasabalara çok sayıda bedava kitaplar (Risale-i Nur) dağıtıyor. Sonra bir grup Nazillili ziyaretine gittikleri Üstad’ımıza bu hizmeti anlatıyorlar. Herkes takdir ve tebrik beklerken Üstad’ımız birden iki ellerini dizlerine üç-dört kere çırpınır gibi vurarak, ‘Eyvah! Kitaplarım helva kâğıdı oldu. Eyvah! Kitaplarım helva kâğıdı oldu...’ diye üzüntüsünü ifade ediyor. Eskiden, işe yaramayan eski kitapların yapraklarını helva satanlar kullanırlarmış... Demek ki birisine kitap verilirken mümkünse parası alınmalı veya okuduktan sonra geri iadesi istenmeli, tâ ki kıymetini bilerek alsın.

PİLOTSUZ TAYYARE VAZİFESİNİ TAM YAPMIŞTI

1968 yılının Ramazan ayında, Eskişehir 1.Hv. Üs. Komutanlığında Kur. Albay Ömer Çokgör ve Albay Vahdet Gürol uçuşla alâkalı personeli uçuş emniyeti mülâhazasıyla oruçtan yani emr-i İlahî olan farzdan men ettiler. “Kimse oruç tutmayacak” dediler. Oruçta ısrar edenlere senelik izin verilecek diye de emrin altına not koydular.

İçindeki milyarlarla insanla beraber Dünya tayyaresini pilotsuz gezdiren, bütün seyyareleri aynı tarzda bizlere ibretle gösteren Cenab-ı Hak, emrine “itaat edenlere” ve “muhalefet edenlere” ibretli bir film-i İlahî’yi gösterdi. Mezkûr emirden çok müteessir olan Allah’a ve âmirlerine itaatkâr askerler de hadiseyi ibretle seyrettiler.

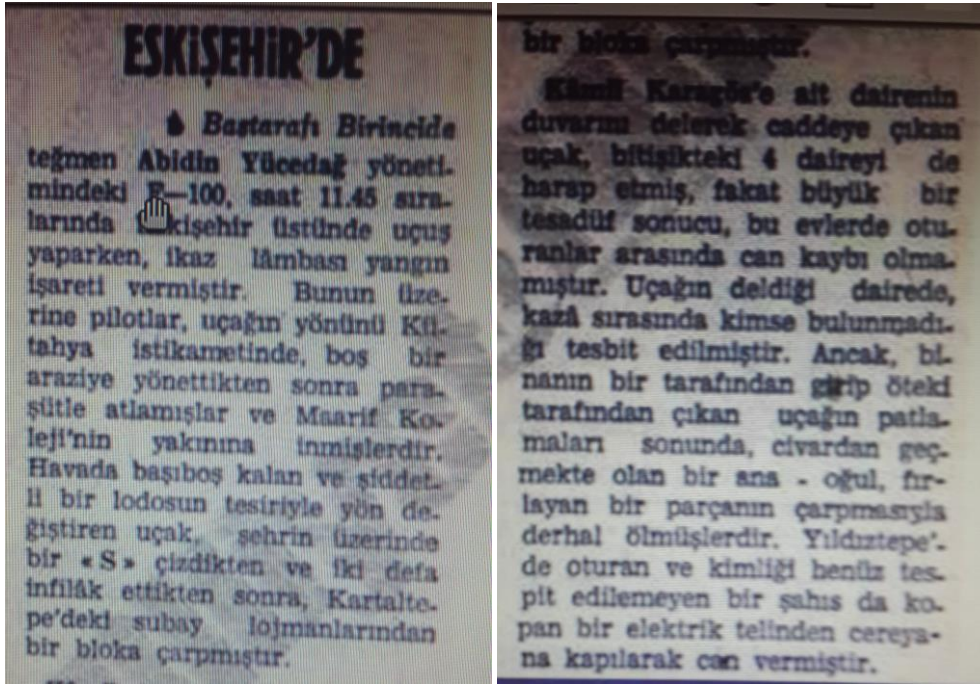
Şöyle ki:

Emri takip eden bir hafta içinde, oruçsuz iki subay pilot, iki kişilik “F-100” jet tayyaresine binip vazifeye gidiyorlar. Vazifesini bitiren pilotlar dönüşlerinde motorlarında meydana gelen büyük bir patlama sesinden korkup, “tayyare düşüyor” diye ikisi birden paraşütle atlıyor ve sağ salım yere iniyorlar. Tayyare de sağ salım pilotsuz uçuşuna devam edip uça uça Eskişehir üzerine geliyor.

Pilotsuz tayyare Eskişehir üzerinde bir müddet alçalıp yükseldi, dairevari manevralar yaptı... Eskişehir üzerinde bir yer arar gibi dolaştı, dolaştı... Pilotsuz tayyare Eskişehir halkının ve pilotların dikkatlerini çekti, ahaliyi de korkuttu. Herkes Eskişehir Üs Komutanlığını telefonla arayıp, bu uçağın tehlikeli uçuşlar yaptığını, büyük bir tehlikeye sebep olacağını söyleyerek men edilmesini istediler. Fakat tayyarenin pilotsuz olduğunu da kimse tahmin edemiyor. Atlayan pilotlar da merkezle henüz irtibat kuramamışlar. Hakiki kumandan Allah’ı da bilmiyorlar.

Sonra pilotsuz uçak Yıldıztepe’deki havacı subayların lojmanlarına doğru yöneldi. Akarbaşı üstündeki küçük bir tepeye çarpıp orada bulunan bir merkez ve insana değdikten ve ağırlıklarını, yani kanat ve kuyruklarını bıraktıktan sonra, torpil haline gelen motor kısmı ile doğruca orucu yasak eden, mezkûr iki âmirin oturduğu lojmana çarpıp büyük bir delik açıyor. Binada kimse olmadığından yalnız

eşyalar tahrip oluyor. Böylece pilotsuz tayyare de herkesin gözüyle şahit olduğu vazifesini ve ihtarını tam yapmış oluyordu.

Muzaffer Erdem'in anlattı pilotsuz uçak hadisesini Milliyet Gazetesi böyle vermişti. Gazetenin haberi Erdem ağabeyin anlattıklarını aynen doğruluyor.

İBRETİLİ BİR HADİSE DAHA...

“Bir gün Birinci Hv. Üs. K.lığı bakım evinde paraşüthanenin bir odasında beş-altı arkadaşla beraber ‘Kemal Özarar’ isminde bir Asb. Bçvş. bize Kur’an yazısıyla yazılmış bir risaleden (Mektubat) parçalar okuyordu. Aniden kapı açıldı. İçeriye kumandanımız Alb. Mahmut Ahıska girdi. ‘Ne yapıyorsunuz!’ diye sordu. Arkadaşımız Kemal de, ‘İşte bu kitabı okuyoruz’ dedi.

“Kumandan kitabı eline aldı, evirdi çevirdi, eski yazı bilmediği için merakı arttı. Sonra rastgele bir sayfa açtı, eliyle bir yere işaret edip ‘Şurayı oku!’ diye emir verdi. Albay dâhil hepimiz ayakta durup şu harika dersi dinledik:

“Saniyen: İslâmiyetin mukaddes milliyeti, bu vatan evlâdının hayat-ı içtimaiyesine kazandırdığı yüzer faideden iki faideye misal olarak beyan edeceğiz: Birincisi: Şu devlet-i İslâmiye yirmi-otuz milyon iken, bütün Avrupa'nın büyük devletlerine karşı hayatını ve mevcudiyetini muhafaza ettiren, şu devletin ordusundaki nur-u Kur'an'dan gelen şu fikirdir: ‘Ben ölsem şehidim, öldürsem gaziyim.’ Kemal-i şevk ve aşk ile ölümün yüzüne gülerek istikbal etmiş. Daima Avrupa'yı titretmiş... Acaba dünyada basit fikirli, safi kalpli olan neferatın ruhunda şöyle ulvî fedakârlığa sebebiyet verecek, hangi şey gösterilebilir, hangi hamiyet onun yerine ikame edilebilir ve hayatını ve bütün dünyasını severek ona feda ettirebilir?’ (Mektubat, 326)

“Dersimiz kumandanın emriyle okunup dinlendikten sonra, Risale-i Nur'un bu harika kerameti karşısında kumandan şaşkınlık içinde tekrar sert bir şekilde, ‘Okuyun!’ diye emir verip çıkıp gitti. Allah ondan ve onun gibi bütün kumandanlarımızdan razı olsun. Hem Allah'ımıza, hem kumandanlarımıza aynı şevk ve gayelerle itaat etmeye ve inayet-i İllâhînin celbine vesile etmeye Devlet-i Rabbaniye ve Cumhuriyenin bir ferdi ve askeri olarak Allah'tan (c.c.) dilerim. Başta Üstad'ım Bediüzzaman Said-i Nursî (r.a.) olarak zamanımızda Kur'an'a, imana, İslâm'a Risale-i Nur'la hizmet edenlerden Allah razı olsun! Etmeyenlere de Cenab-ı Hak hizmetler nasip eylesin! Âmin...”